

IAN FLEMING
DR NO

Vertaling John VandenBergh

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1958 Ian Fleming Publications Limited
Oorspronkelijke titel: *Doctor No*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 A.W. Bruna Uitgevers
Copyright deze uitgave: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: John VandenBergh
Omslagontwerp: Head Design
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1292 6
ISBN 978 94 027 6896 1 (e-book)
NUR 305
Eerste druk in deze editie augustus 2023

First Published in Great Britain by Jonathan Cape in 1954.
James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

The Ian Fleming Logo and the Ian Fleming Signature are both trade marks owned by The Ian Fleming Estate, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.
Ian Fleming has asserted his right under the Copyright, Design and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1 GOED EN DUIDELIJK TE VERSTAAN

Het was precies zes uur en met een laatste bleke glans ging de zon achter de Blue Mountains onder, paarse schaduwen trokken door Richmond Road en de krekels en boomkikvorsen in de mooie tuinen begonnen aan hun gezang en gesjirp.

Afgezien van de achtergrondgeluiden van de insecten was het stil in de brede, lege straat. De welgestelde bezitters van de grote, aan het oog onttrokken huizen – bankdirecteuren, directeuren van grote maatschappijen en hoofdambtenaren – waren al vanaf vijf uur thuis en spraken nu met hun vrouw over de gebeurtenissen van de dag of namen een douche en verkleedden zich. Een halfuur later zou het druk worden in de straat vanwege het cocktailuurtje, maar nu heerste er in die ene voorname kilometer van de ‘Straat der Rijken’, zoals die bij de winkeliers van Kingston bekendstond, alleen maar de spanning van een leeg toneel, die nog vergroot werd door de zware geur van de in de avondlucht sterk geurende jasmijn.

Richmond Road is de ‘beste’ buurt van heel Jamaica. Ze is Jamaica’s Park Avenue, zijn Kensington Palace Gardens, zijn Avenue d’Iéna. De ‘beste’ families wonen daar in grote, ouderwetse huizen, elk omgeven door een halve hectare prachtig grasveld dat, zij het een beetje stijfjes, beplant is met de mooiste bomen en bloemen uit de Plantentuin in Hope. De lange, rechte weg is koel en rustig en ligt geheel geïsoleerd van die warme, ordinaire uitgestrektheid die Kingston heet, en waar de bewoners van deze huizen hun geld verdienen. Aan het eind, bij het T-vormige kruispunt, ligt het terrein van King’s House, waar

de gouverneur en opperbevelhebber van Jamaica met zijn gezin woont. Geen weg kon op Jamaica een mooier einde vinden.

Op de oosthoek van de kruising staat Richmond Road 1, een flink huis met twee verdiepingen, elke verdieping omgeven door een brede, witgeschilderde veranda. Vanaf de weg leidt een grindpad naar de door zuilen omgeven ingang door brede grasvelden met tennisbanen, waarop, zoals alle avonden, ook nu de tuinsproeiers aan het werk waren. Dit kapitale pand nu is voor Kingston het Mekka van het societyleven. Het is de Queen's Club, die vijftig jaar lang trots is geweest op het feit dat ze zovelen heeft afgewezen en daardoor een grote macht uitoefent.

Op het Jamaica van deze tijd kan zo'n plek van koppige afzondering niet lang meer standhouden. Op een zekere dag worden de ruiten van de Queen's Club ingesmeten en misschien brandt het wel tot de grond toe af, maar voorlopig is het nog een nuttige plek op een subtropisch eiland, goed geleid, met nog voldoende goed personeel en met de beste keuken en wijnkelder van het Caribische gebied.

De meeste avonden van het jaar vind je op dat uur van de dag dezelfde vier auto's buiten de club op de weg staan. Dat zijn de auto's van de vier bridgers die precies om vijf uur bijeenkomen en dan tot middernacht doorspelen. Je kunt haast je horloge op die auto's gelijkzetten. Ze behoorden, zoals ze nu opgesteld stonden, aan de brigadecommandant van de strijdkrachten van het Caribisch gebied, aan de voornaamste strafpleiter van Kingston en de wiskundeprof van Kingston University. Achteraan stond de zwarte Sunbeam Alpine van John Strangways, gepensioneerd marinecommandant en nu administrateur voor het Caribisch gebied, of, minder tactvol, de plaatselijke vertegenwoordiger van de Britse geheime dienst.

Rond kwart over zes werd de stilte in Richmond Road enigszins verstoord. Er kwamen drie blinde bedelaars om de hoek van de kruising. Langzaam bewogen ze zich op het trottoir in de richting van de vier auto's. Het waren Chigroes – Chinese negers – zwaarlijvige lieden, maar gekromd, zodat ze zich al schuifelend voortbewogen, met hun witte stok tegen de stoeptrand tikkend. Ze liepen achter elkaar. De eerste, die een blauwe bril droeg en waarschijnlijk beter kon zien dan de anderen, liep voorop met een tinnen mok tegen het kromme eind van zijn stok in de linkerhand. De rechterhand van de tweede rustte op zijn schouder en de rechterhand van de derde op de schouder van de tweede. De ogen van de tweede en derde waren gesloten. De drie mannen waren in lompen gehuld en hadden vieze baseballpetten met een lange klep op. Ze zeiden niets en brachten ook geen ander geluid voort dan het zachte tikken van hun stokken als ze langzaam het beschaduwde trottoir afliepen in de richting van het groepje auto's.

De drie blinden zouden in Kingston niets vreemds zijn geweest, waar je zoveel door ziekten aangetaste mensen op straat aantreft, maar in deze rustige, rijke en lege straat maakten ze een onaangename indruk. En het was ook vreemd dat ze alle drie Chinese negers waren. Dat is een erg ongewone combinatie.

In de kamer waar gekaart werd, pakte een door de zon verbrande hand van midden op de groene tafel vier kaarten op. Er volgde een klein tikje toen de slag bij de andere werd gevoegd. 'Honderd voor honneurs,' zei Strangways, 'en negentig onder de streep!' Hij keek op zijn horloge en stond op. 'Ben over twintig minuten terug. Jij moet geven, Bill. Bestel maar wat te drinken. Voor mij het gewone recept. En doe maar geen moeite om gedurende mijn afwezigheid een spelletje kaarten in elkaar te draaien. Dat heb ik toch altijd in de gaten.'

Bill Templar, de brigadecommandant, lachte even. Hij drukte op het belletje dat naast hem lag en haalde de kaarten naar zich toe. Hij zei: ‘Schiet op, verdorie. Net als je partner aan het winnen is, ga je weg.’

Strangways was de deur al uit. Gelaten leunden de drie mannen achterover op hun stoel. De gekleurde steward kwam binnen en ze bestelden wat voor henzelf en een whisky met water voor Strangways.

Elke avond kwam die onderbreking waar je gewoon gek van werd, als ze bijna halverwege hun tweede partij waren. Zelfs als ze midden in een spelletje waren, moest Strangways precies om deze tijd naar zijn ‘bureau’ om ‘op te bellen’. Het was stomvervelend. Maar Strangways was voor hen onmisbaar en daarom accepteerden ze het maar. Nooit kwam er enige uitleg waar dat ‘opbellen’ voor diende en niemand vroeg ernaar. Strangways had een ‘uiterst geheime’ baan en zo was het nou eenmaal. Hij bleef zelden langer dan twintig minuten weg en het werd als vanzelfsprekend aangenomen dat hij zijn afwezigheid vergoedde met een rondje.

De drankjes arriveerden en de drie mannen begonnen over de paardenrennen te praten.

Dit was inderdaad het belangrijkste moment van Strangways’ dag – de tijd dat hij per radio contact moest opnemen met de krachtige zender die op het dak van het gebouw in Regent’s Park staat, dat het hoofdkwartier van de Geheime Dienst is. Om halfzeven plaatselijke tijd gaf hij elke dag, tenzij hij de dag daarvoor gewaarschuwd had dat hij niet in de lucht zou zijn – als hij bijvoorbeeld wat op een van de andere eilanden te doen had of ernstig ziek was – zijn dagelijks rapport door en kreeg hij zijn in-

structies. Als hij niet om precies halfzeven in de lucht was, kwam er om zeven uur een tweede oproep, de 'blauwe', en ten slotte om halfacht de 'rode'. Als daarna zijn zender bleef zwijgen, werd het 'noodgeval' en ging Afdeling III, de instantie in Londen waaronder hij stond, aan de slag om te ontdekken wat er met hem aan de hand was.

Zelfs een 'blauwe' oproep betekende een slechte beurt voor een agent, of hij moest een waterdicht excuus hebben. Het tijdschema van Londen in de uitzendingen over de gehele wereld heen is wanhopig krap en als daar een extra bericht tussendoor moet, al is het nog zo kort, is dit vervelend en zeker gevaarlijk voor de schuldige. Strangways had nooit de schande van een 'blauwe' oproep, laat staan een 'rode', beleefd en hij wist heel zeker dat hem dit ook nooit zou overkomen. Elke avond verliet hij om precies kwart over zes de Queen's Club, stapte in zijn auto en reed in tien minuten naar de heuvels aan de voet van de Blue Mountains, naar zijn keurige bungalow met dat prachtige uitzicht over de haven van Kingston. Om vijf voor halfzeven liep hij de hal door naar het bureau achter in de bungalow. Hij opende de deur en deed die weer achter zich op slot. Miss Trueblood, die voor zijn secretaresse doorging, maar in werkelijkheid zijn assistente was en vroeger hoofdofficier bij de Marva was geweest, zat dan al voor het apparaat in de zogenaamde archiefkast. Ze had de koptelefoon op en maakte het eerste contact, zijn oproep WXN, op 14 megacycles, uittikkend. Een blocnote lag op haar elegante knieën. Strangways liet zich dan in de stoel naast haar vallen, zette de andere koptelefoon op en nam om precies twee minuten voor halfzeven de zaak van haar over en wachtte dan de plotselinge stilte in de ether af, wat betekende dat www in Londen de oproep ging beantwoorden.

Het was een ijzeren routine. Strangways was iemand met een ijzeren routine. Helaas kunnen starre gedragingen dodelijk zijn als de vijand ze kan doorzien.

Strangways, een grote, magere man met een zwarte klep over zijn rechteroog, knap op een manier van een arendsgestalte op de brug van een torpedojager, liep vlug door de hal van de Queen's Club met haar mahoniehouten lambrisering, worstelde zich door de muskietennetten van de deuren heen en holde de drie treden af naar het pad.

Hij dacht aan bijna niets, alleen aan het genot dat de zuivere, frisse avondlucht hem gaf en aan het spel waarbij hij zo gesneden had dat hij zijn drie schoppen had gemaakt. Natuurlijk was deze zaak waaraan hij werkte een vreemd en ingewikkeld geval, dat M hem twee weken daarvoor heel nonchalant per radio op zijn nek had geschoven. Maar het liep goed. Hij had geluk gehad met een toevallig spoor dat naar de Chinese gemeenschap leidde. Er hadden zich wel wat gekke dingen voorgedaan – voorlopig nog maar flauwe aanwijzingen – maar als de boel goed ging en het klopte, dacht Strangways toen hij met grote passen het grindpad afliep en de straat op ging, dan kon hij weleens in iets heel raars verzeild raken.

Hij haalde zijn schouders op. Natuurlijk liep het daar toch niet op uit. In zijn vak gebeurde nooit iets fantastisch. Er zou wel de een of andere saaie oplossing komen die door de oververhitte fantasie en de gebruikelijke hysterie van de Chinezen flink was opgeblazen.

Werktuiglijk nam een ander gedeelte van Strangways' brein de drie blinden in zich op. Langzaam kwamen ze al tikkend op het trottoir naar hem toe. Ze waren nog zo'n twintig meter van hem verwijderd. Hij berekende dat ze een paar seconden voor

hij zijn auto had bereikt langs hem zouden komen. Zich schamend voor zijn eigen gezondheid en uit dankbaarheid daarvoor, zocht Strangways naar een geldstuk. Met de nagel van zijn duim ging hij langs de rand ervan om zeker te zijn dat het een flo-rijn was en geen penny. Hij haalde hem tevoorschijn. Hij was op gelijke hoogte met de bedelaars. Vreemd, het waren alle drie Chigroes! Vreemd, heel erg vreemd! Strangways stak de hand uit. Het geldstuk kletterde in het tinnen kroesje.

‘Zij gezegend, meester,’ zei de voorste.

‘Zij gezegend,’ zeiden de anderen hem na.

De sleutel van de auto lag in Strangways’ hand. Vaag nam hij het moment van stilte in zich op toen het tikken van de witte stokken ophield. Het was echter te laat.

Nadat Strangways de laatste blinde was gepasseerd, waren ze alle drie om hun as gedraaid. De twee achtersten hadden een pas opzij gedaan om een vrij schootsveld te hebben. Drie revolvers, lomp door die worstvormige dempers, werden met een vlug gebaar uit de holsters onder hun lompen getrokken. Heel precies en gedisciplineerd richtten de drie op verschillende punten van Strangways ruggengraat – een tussen de schouders, een op het kruis, een op het bekken.

De drie korte schoten klonken bijna als een. Strangways’ lichaam werd naar voren gesmeten alsof hij een trap had gekregen. Hij bleef roerloos stil in het kleine stofwolkje op het trottoir liggen.

Het was dertien minuten voor halfzeven. Met gierende banden kwam een gore lijkwagen met zwarte pluimen aan de vier hoeken van het dak, om de hoek bij de kruising en vloog Richmond Road in recht op het groepje op het trottoir af. De drie man-

nen hadden nog net tijd om Strangways' lichaam op te pakken toen de lijkwagen al op gelijke hoogte met hen stopte. De open-slaande deuren achterin stonden open. Ook de eenvoudige, kale lijk-kist binnenin was geopend. De drie mannen werkten het lijk ruw door de deur en in de kist. Ze klommen in de auto. Het deksel werd dichtgedaan en de deuren werden gesloten. De drie Chigroes gingen op drie van de vier plaatsen bij de hoeken van de kist zitten en legden op hun dooie gemak de witte stokken naast zich neer. Er hingen ruime, zwarte alpacajassen over de rug van de stoeltjes. Ze trokken de jassen over hun lompen heen aan. Toen ontteden ze zich van hun baseballpet, bukten zich, raapten zwarte hoge hoeden van de vloer en zetten die op.

De chauffeur, ook een Chinese neger, keek zenuwachtig over zijn schouder.

'Rijden, man. Rijden!' zei de langste moordenaar. Hij keek op de verlichte wijzerplaat van zijn polshorloge. Dat stond op tien voor halfzeven. Het hele zaakje was in drie minuten opgeknapt. Precies op tijd.

De lijkwagen maakte een keurige U-bocht en reed op gepaste wijze naar de kruising. Daar sloeg hij rechts af en ging verder met een snelheid van dertig mijl per uur de Macadamweg af die naar de heuvels leidde, de zwarte pluimen wapperend als triest symbool voor de last daarbinnen, de drie rouwdraggers kaarsrecht naast de kist, de armen eerbiedig over hun hart gekruist.

'WXN roept www... WXN roept www... WXN... WXN... WXN...'

De middelvinger van Mary Truebloods rechterhand tikte zacht en elegant op de toets. Ze hield haar linkerpols omhoog. Twee minuten voor halfzeven. Hij was een minuut te laat. Mary Trueblood moest lachen bij de gedachte aan de kleine open

Sunbeam die over de weg stoof om bij haar te komen. Over een seconde zou ze de vlugge stap horen, daarna de sleutel in het slot en dan zat hij weer naast haar. Hij zou natuurlijk verontschuldigend lachen als hij de koptelefoon oppakte. ‘Het spijt me, Mary. Die beroerde auto wilde niet starten.’ Of: ‘Je zou toch denken dat die ellendige politie zo langzamerhand mijn nummer wel weet. Ze hielden me bij Halfway Tree aan.’ Mary Trueblood nam de tweede koptelefoon van de haak en legde die op zijn stoel om hem die halve seconde te besparen.

‘WXN roept www... WXN roept www.’ Ze stemde een haarbreedte beter af en probeerde het nogmaals. Het was een minuut voor halfzeven op haar horloge. Ze begon zich zorgen te maken. Nog een paar seconden en dan kwam Londen. Plotseling dacht ze: God, wat moet ik beginnen als Strangways niet op tijd is! Het had geen zin Londen te antwoorden en net te doen alsof hij het was – zinloos en gevaarlijk. De veiligheidsdienst van de Radio zou het gesprek afluisteren, zoals die elk gesprek van een agent afluisterde. De instrumenten die de kleinste details in de bediening opnamen, zouden direct ontdekken dat Strangways niet aan het apparaat zat. Ze hadden Mary Trueblood in dat rustige vertrek op de bovenste verdieping van het hoofdkwartier het woud van draaischijven laten zien, ze had gezien hoe de dansende wijzers het gewicht van elke pols aangaven, de snelheid van elke groep signalen, het aarzelen bij een bepaalde letter. Ze hadden haar alles uitgelegd toen ze vijf jaar geleden bij het station van de Cariben was gekomen – hoe er een zoemer ging en het contact automatisch verbroken werd als de verkeerde in de lucht kwam. Het was een primaire bescherming als een zender van de geheime dienst in handen van de vijand was gevallen. En als een agent gevangen was genomen en onder bedreiging van marte-

ling contact met Londen moest zoeken, dan hoefde hij maar een haarbreedte af te wijken van zijn gewone manier van doen en dat vertelde dan even duidelijk dat hij gevangen was genomen als wanneer hij dit ronduit had uitgesproken.

Daar had je het! Ze hoorde de put in de ether die aanduidde dat Londen contact ging zoeken. Mary Trueblood keek op haar horloge. Halfzeven. Paniek! Maar daar had je dan eindelijk de voetstappen in de hal. God zij gedankt! Hij zou zo binnenkomen. Ze moest hem beslist beschermen! Vertwijfeld besloot ze het risico te nemen en door te gaan.

‘www roept wxn... www roept wxn... Kunt u me verstaan? ... Kunt u me verstaan?’

Londen kwam sterk door en zocht naar het station van Jamaica. De voetstappen waren bij de deur.

Onbewogen, vol zelfvertrouwen, seinde ze terug: ‘Goed en duidelijk te verstaan... Goed en duidelijk te verstaan... Goed en...’

Achter haar vond een explosie plaats. Haar enkel werd door iets geraakt. Ze keek naar beneden. Het was het slot van de deur.

Mary Trueblood draaide zich snel om op haar stoel. Er stond een man in de deuropening. Strangways was het niet. Het was een grote neger met een gele huid en schuine ogen. In zijn hand had hij een pistool. Het eind daarvan was een dikke, zwarte cilinder.

Mary Trueblood opende haar mond om te gillen.

Er kwam een brede lach op het gezicht van de man. Langzaam, bijna liefdevol, hief hij het pistool op en schoot haar drie keer in de linkerborst.

Het meisje zakte zijdelings van haar stoel. De koptelefoon gleed van haar goudblonde haar op de grond. Misschien een se-

conde lang klonk het zwakke gekweel van Londen in de kamer. Toen hield het op. De zoemer op het bureau van de afluisterpost van de veiligheidsdienst had het signaal gegeven dat er iets mis was met wxn.

De moordenaar liep de deur uit. Hij kwam terug met een doos met een gekleurd etiket waarop presto fire stond en een grote suikerzak met TATE & LYLY erop. Hij zette de doos op de vloer, liep naar het lijk en trok de zak ruw over het hoofd tot de enkels toe. De voeten staken eruit. Hij boog ze en propte ze naar binnen. Hij sleurde de grote zak naar de hal en kwam terug. In de hoek van het vertrek stond de brandkast open, zoals men hem al verteld had, de berichtenboeken waren eruit gehaald en op het bureau gelegd, klaar om aan het werk te gaan als de boodschappen van Londen doorkwamen. De man gooide ze met alle papieren in de brandkast in het midden van de kamer. Hij trok de gordijnen los en voegde die aan de stapel toe. En daar legde hij er nog wat stoelen bovenop. Hij opende de doos met Presto-vuurmakers, haalde er een handjevol uit, stopte ze in de stapel en stak ze aan. Daarop liep hij naar de hal en maakte op andere plekken dergelijke vuurtjes. De gortdroge meubels vatten snel vlam en de vlammen lekten van de lambrisering. De man ging naar de voordeur en deed die open. Door de hibiscushaag heen kon hij de lijkwagen zien glinsteren. Er was geen geluid te horen behalve het gezang van de krekels en het zachte stampen van de motor. Op de hele weg viel geen ander teken van leven te bekenen. De man liep de rokerige hal weer in, nam met groot gemak de zak op zijn schouder en ging weer naar buiten, de deur openlatend om meer tocht te krijgen. Vlug liep hij het pad af naar de weg. De achterdeuren van de lijkwagen stonden open. Hij gaf de zak aan en bleef kijken naar de beide mannen die hem met

geweld in de lijkist duwden, boven op het lijk van Strangways. Toen klom hij naar binnen en sloot de deuren, ging zitten en zette zijn hoge hoed op.

Toen de eerste vlammen zichtbaar werden door de bovenramen van de bungalow, zette de lijkwagen zich zachtjes in beweging en reed naar het Mona Reservoir. Daar zou de verzwaarde kist in het negentig meter diepe graf glijden en zouden in drie kwartier het personeel en de paperassen van het Caribische radiostation van de geheime dienst volkomen vernietigd zijn.